

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 18 жовтня 2012 року № 42 (465)

КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ – ДВАДЦЯТЬ РОКІВ

17–18 жовтня 1992 р. в Києві в Будинку Центральної Ради відбувся Установчий з'їзд Конгресу Українських Націоналістів. У з'їзді взяли участь 282 делегати та гості з 23 областей України, які репрезентували політичні організації, що підтримують ідею Конгресу Українських Націоналістів. Усіх учасників було 350 осіб.

Установчий з'їзд відкрився урочистим гімном ОУН "Зродились ми великої години..." і обранням Президії з'їзду, до складу якої увійшли: Голова Проводу Організації Українських Націоналістів магістр Слава Стецько; колишній член Крайового Проводу ОУН і редактор часопису "Ідея і чин", член ОУН від 1934 року Петро Дужий; заступник Голови Всеукраїнського Братства УПА, керівник наукового відділу Братства Орест Дичковський; член Президії Світового Українського Визвольного Фронту магістр Омелян Коваль (Бельгія); заступник Голови Ради ОУН проф. Омелян Кушпета (Голландія); член Українського Державного Правління Олександр Гай-Головко (Канада); секретар Секретаріату Конференції Українських Націоналістів Сергій Жижко.

Закінчення на 2-й стор.

На світлині: почесна варта "Тризуба" вітає Славу СТЕЦЬКО. Київ, 1994 рік

Шановні друзі!

Запрошуємо Вас на Урочисту Академію, приурочену до 20-річчя створення політичної партії Конгрес Українських Націоналістів, яка відбудеться 22 жовтня 2012 року в Київському національному академічному театрі оперети за адресою: м. Київ, вул. Велика Васильківська (Червоноармійська), 53/3.

Початок о 18.30.

У програмі: **18.30** – відкриття фотовиставки "Історія Конгресу" та виставки мистецької колекції подружжя Ярослава і Слави Стецьків за сприяння Міжнародного фонду імені Ярослава Стецька; **19.00** – урочиста частина; **20.00** – святковий концерт.

Оргкомітет

14 – під таким номером у виборчому бюлетені "Наша Україна"

ЮВІЛЕЙ ПОЛІТИЧНОЇ СИЛИ

Двадцять років тому в Україні постала перша ідеологічна партія – Конгрес Українських Націоналістів. Утворена з ініціативи ОУН, вона взяла на себе обов'язок продовжувати святу справу борців за незалежність України – розбудову Української держави.

Протягом десяти років Конгрес очолювала легендарна Слава Стецько. Соратниця видатних лицарів України, вона принесла в нову політичну силу ідеали та моральні цінності, які вони сповідували, їхній дух жертовності, гідності і честі. За двадцять років політичної діяльності Конгрес пережив кращі й гірші часи, проте ніколи не заплямував себе колаборантством із антиукраїнською владою, не зрадив святі ідеали свободи, не відступив від засадничого принципу: "Україна – понад усе".

У день двадцятиріччя Конгресу Українських Націоналістів вітаю з ювілеєм усе наше членство, прихильників і друзів Конгресу, зичу успіхів і перемог у подвижницькій праці в ім'я утвердження української України.

Конгрес свідомий свого високого покликання та відповідальності перед Україною. Вірю, ми з честю виконаємо свій обов'язок перед Вітчизною. Нехай допоможе нам у цій святій справі Всевишній!

Степан БРАЦЮНЬ,
лідер Конгресу Українських Націоналістів

З НАГОДИ 70-РІЧЧЯ УПА

НА ПОЛІ СЛАВИ

Віктор Ющенко та Степан Брацюнь віддали шану воякам УПА на місці героїчних подій

Лідер Конгресу Українських Націоналістів разом із Президентом України 2005–2010 рр., лідером об'єднання патріотичних сил "Наша Україна" Віктором Ющенком узяв участь в урочистостях з нагоди свята Покрови та 70-річчя УПА, які відбулися на Тернопільщині – у фортпості визвольної боротьби, на території музейного комплексу "Штаб УПА-Південь" поблизу села Антонівці Шумського району.

Героїв згадували молитвою в урочищі Дігтярня поблизу села Антонівці. Саме там навесні 1943 року було закладено табір УПА, а в квітні 1944 року, неподалік від села, відбувся бій між загонами УПА, що нараховували лише 3 тисяч осіб, та 30-тисячними військами, кинутими проти них НКВС. Ця подія відома в історії як бій під Гурбами. Після поразки повстанців села Гурби та Антонівці спалили, а людей вивезли, і дотепер невідомо скільки всього загинуло осіб.

Молебень у каплиці Покрова Пресвятої Богородиці відправили священики Української православної церкви Київського патріархату. Третій президент України Віктор Ющенко, який також взяв участь у молебні, у своєму слові перед громадою зазначив, це свято якнайбільше уособлює визвольний рух українців.

"У цей день завжди консолідувалась українська нація. Яка найбільша мрія була у наших дідів-прадідів, у тисяч хлопців і дівчат, які полягли у цих лісах? Вони хотіли мати власну державу. Кожне покоління боролося за цю мету. 300 років тому їх назвали "мазепинцями", 100 років назад їх назвали петлюрівцями, 60 років тому – "бандерівцями". І кожне українське покоління родило покоління, яке було провідниками національної ідеї і боролося за цю мету", – нагадав Віктор Ющенко.

Він додав, що роками із свідомості українців намагалися стерти пам'ять про власних героїв. "Довгий час Україна була розділена між різними імперіями, у нас відбирали мову, церкву, культуру, нам нав'язували чужих героїв. Моєму поколінню казали, що ваш герой – Павлік Морозов, а Мазепа – зрадник, Бандера і Петлюра – зрадники. Необхідно було десятиліття, щоб ми повернули своїх героїв, почали відверто говорити про сторінки власної історії та відроджувати національні традиції", – сказав Віктор Ющенко.

"Це зумовлено тим, що, на жаль, в державі немає єдиної поки що думки щодо визвольних змагань українців. Проблема також в тому, що прийшли слабкі політики, а слабкий політик завжди буде тримати середню лінію. Лише зміна національного курсу може привести до формування єдності українців, відродження національних цінностей та визнання істинних героїв української історії. Тому 28 жовтня потрібно обирати не милозвучні гасла, не лисих чи кучерявих, молодих чи старих. Потрібно обирати ідею і національний курс. 28 жовтня має стати днем патріотичних сил, які здатні обстояти державу, національні інтереси, а з цим – і забезпечити добробут українців", – наголосив Віктор Ющенко.

Закінчення на 2-й стор.

КУНу – ДВАДЦЯТЬ РОКІВ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

На початку роботи Установчого з'їзду делегати затвердили порядок роботи форуму і склад мандатно-верифікаційної (голова Р.Круцик); лічильної (голова М.Магас); редакційної (голова – магістр О.Коваль); номінаційної (голова проф. О.Кушпета) комісій.

Делегати хвилиною мовчання вшанували пам'ять полеглих Ґероїв і Провідників ОУН-УПА, які поклали свої життя заради здобуття державної незалежності України.

Програмову доповідь виголосила Голова Проводу Організації Українських Націоналістів і голова Секретаріату Конференції Українських Націоналістів магістр Слава Стецько (текст доповіді наводиться нижче).

З доповідями виступили: ред. Петро Дужий на тему "Спадкоємність ідей українського націоналізму"; професор Нью-Йоркського університету Роман Зварич на тему "Стержневі орієнтири політичної стратегії КУНу", народний депутат України Ігор Деркач на тему "Військова доктрина України"; магістр Омелян Коваль на тему "Зауваги до проекту Конституції України".

Привітання зачитали: від Українського Державного правління – Олександр Гай-Головко; від Народного Руху України – В'ячеслав Чорновіл; від Міністерства оборони України – генерал-майор Володимир Мулява; від Всеукраїнського Братства вояків УПА – Орест Дичковський; від Організації Визвольного Фронту в Бельгії – магістр Омелян Коваль; від ХДПУ – Віталій Журавський; від Кримської крайової організації УРП – Ігор Банах; від об'єднання "Соборна Україна" (Донецьк) – Марія Олійник; від Організацій Українського Визвольного Фронту у Великій Британії – Микола Матвіївський; від АБН – Роксоляна Букшована та інші.

Делегати Установчих зборів ухвалили Програму і Статут Конгресу Українських Націоналістів, де, зокрема, зазначено, що це громадсько-політичне об'єднання громадян, політичних партій, спілок, організацій і товариств, яке у своїй діяльності керується Конституцією України, міжнародними правовими актами і ставить за головну мету утвердження Української Самостійної Соборної Держави, зміцнення і розбудову її та створення передумов для всебічного розвитку всіх творчих сил української нації.

Було обрано керівні органи КУНу. Головою Проводу Конгресу Українських Націоналістів обрано магістра Славу Стецько, до Проводу увійшли: Михайло Зеленчук, Орест Дичковський, Петро Дужий, Мелетій Семенюк, Марія Олійник, Михайло Ратушний, Василь Олеськів, Микола Яковина, Омелян Кушпета, Ярослав Сватко, Омелян Коваль. Ігор Деркач, Роман Костюк, Микола Боринський, Роман Круцик, Мирослав Панчук, Михайло Ґутар, Олександр Нарбут, Олександр Черненко, Євген Вакула, Микола Козак, Валерій Бондар. Відповідно до Статуту КУНу, за поданням Голови Проводу Слави Стецько, до Проводу введені Роман Зварич – заступник Голови КУНу, Сергій Жижко – голова Секретаріату КУНу, і Микола Матвіївський – голова УІС. Були також затверджені склад Контрольної (голова Роман Шрамов'ят) та Етичної (голова Петро Касьянчук) комісій.

18 жовтня з доповіддю "Розбудова націоналістичного руху як фактор скріплення Української Держави" виступив голова Секретаріату КУНу Сергій Жижко. Перед учасниками Установчих зборів також виступили голови обласних організацій КУНу. Делегати зборів прийняли низку резолюцій та ухвал. Завершився Установчий з'їзд заключним словом Голови КУНу Слави Стецько, в якому вона закликала всіх до консолідації та співпраці в ім'я незалежної Української Держави, і було відспівано "Ще не вмерла Україна".

Ольга РІЗНИЧЕНКО

ПОЛІТИЧНИЙ КОМЕНТАР

БИЙ СВОЇХ, ЩОБ ЧУЖІ... НЕ БОЯЛИСЯ

До виборів залишилися лічені дні. Прогресивне, як колись писали, суспільство сподівається на нове обличчя парламенту, а, отже, на зміну знахабнілої від власного диктату влади. Чи справдяться ці сподівання на тлі вже тепер очевидних махінацій з майбутнім підрахунком голосів, на тлі тотального адміністративного і фінансового тиску та блефування з так званими незалежними самовисуванцями на мажоритарних округах, крізь вимальовані піаром ангельські крильця котрих чітко проглядаються сатанинські обриси потенційних тушок? Тим паче що до цього жахливого "коктейлю Молотова" додалися бої між представниками начебто демократичного середовища…

Як відомо, партія "Удар" та об'єднана опозиція з-під стягу "Батьківщини" домовилися про консолідацію дій на останніх етапах виборчого забігу. Якщо соціологія доведе більші шанси тієї чи тієї політичної сили на перемогу в мажоритарних округах, "візаві" знімають своїх кандидатів з перегонів на користь партнерів. Усе нібито зрозуміло і справедливо: таким чином найефективніше встановлювати шлагбаум перед претендентами від владної компанії.

Однак на практиці ця теорія виявилася спроможною, як традиційність української демократії об'єднуватися посмертно, а не задовго до страти. "Удар" 22-х кандидатів зняв і очікував на аналогічний крок від "Батьківщини". Крок було зроблено, але не в тому напрямі, на який сподівалися соратники Віталія Кличка.

В оприлюдненій заяві партії "Удар" наголошується: "У двох третинах округів, які визначили "Удар" і "Батьківщина", наші колеги по опозиції своїх кандидатів не зняли. Ми своїх зобов'язань дотрималися: там, де кандидати від "Батьківщини" мають більше шансів перемогти, ми своїх висуванців зняли… "Батьківщина" зняла лише вісім кандидатів з двадцяти двох, які було визначено за результатами спільного соціологічного дослідження та оцінки перспектив кандидатів.

Непорозуміння чи, точніше, хук від об'єднаної опозиції відразу перестав бути внутрішньою справою партнерів і перетворився на топ-новину в інформаційному просторі. Можна собі уявити, з якою неймовірною насолодою спостерігали за цим обміном ударами регіонали. Ліпшого передвиборного подарунка для них не вигадали б навіть перекуплені члени тервиборчкомів.

Керівництво об'єднаної опозиції після з'їзду намагається тримати марку і демонструє список із двадцяти двох відставлених претендентів на мандат. Однак перелік цих прізвищ і номерів округів насправді нічого не означає. Просто демонстрація начебто доброї волі, якої і в природі немає.

"Неважливо, скільки всього кандидатів зняла "Батьківщина". Справа не в кількості округів, а в шансах кандидатів на перемогу. Впевнені, що таким діям "Батьківщини" належну оцінку дадуть виборці", – обурюються автори заяви.

В "Ударі" стверджують, що "не було дотримано базових принципів визначення єдиного демократичного кандидата на окрузі. А саме: недопущення перемоги висуванців від влади та збільшення ймовірності перемоги кандидатів від демократичних сил". Промовистий приклад – 211 округ у Києві: за даними спеціальних соціологічних досліджень, тут рівень підтримки кандидата від "Удару" Миколи Бабенка на 12 відсотків вищий за рейтинг кандидата від "Батьківщини", довгожителя будинку під "куполом" Сергія Терьохіна. При цьому кандидат від влади посідає друге місце на окрузі – з різницею в кілька відсотків. І доки сторони сперечаються та сумніваються в достовірності соціологічних даних та чий рейтинг насправді привабливіший для виборців – "відомого економіста Терьохіна" чи "сірої конячки Бабенка", котрий, за словами одного з представників "Батьківщини", може перебігти по той бік фронту, висуванець від Партії регіонів лише нарощує м'язи.

Прикро не лише для самої ідеї консолідації демократичних зусиль, а й до сліз образливо для виборців. До речі, на інтернетівських форумах найактивніші з них підтримують Віталія Кличка. Бо, як пише один з них, "колишня слава економіста Терьохіна вже морально застаріла. Ресурс довіри вичерпався і навряд чи його кандидатура вкотре одержить жаданий мандат…"

Отже, переконані "ударівці", "враховуючи адміністративний та фінансовий ресурс влади, "Батьківщина" не усунула загрозу перемоги провладного висуванця… На жаль, в "Батьківщини" взяли гору амбіції і вузькопартійні міркування, а не прагнення спільної перемоги демократичних сил. Такими діями "Батьківщина" взяла на себе відповідальність за підвищення шансів на перемогу кандидатів від влади у чималій кількості мажоритарних округів".

На жаль, цей бій на виборчому рингу справді може принести "чемпіонський титул" третій стороні. Принаймні голова Комітету виборців України Олександр Чернетко вважає, що такий песимістичний варіант цілком можливий. Якщо вони, застерігає він, не домовляться на київських округах, де спостерігається очевидна конкуренція між "Ударом" і "Батьківщиною", а в потилицю дихає висуванець влади, то програють. Добре, якби програли лише вони. Лихо, що з таким "боксом" програє вся Україна…

Між тим, Угоду про співпрацю в майбутньому парламенті вже ухвалили "Свобода" і "Батьківщина" та закликали приєднатися до неї однопартійців Кличка. У відповідь керівник Центрального виборчого штабу партії "Удар" Віталій Ковальчук запевнив, що партія "Удар" формуватиме демократичну коаліцію у Верховній Раді VII скликання і не має намірів співпрацювати з Партією регіонів. Але підписувати політичні угоди буде вже після оголошення результатів виборів.

Людмила КОХАНЕЦЬ

З НАГОДИ 70-РІЧЧЯ УПА

НА ПОЛІ СЛАВИ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Він також привітав жителів області, адже для них Українська повстанська армія – це не лише сторінка в історії і не лише пам'ять, це життя, це трагедія, яка торкнулась кожної родини: "Вітаю живих свідків нашого найвизначнішого патріотичного руху, воїнів УПА, бажаю їм здоров'я і довгих літ. А тим, хто уже біля Господа, – нехай наші молитви дійдуть до них. Ми пам'ятаємо наших героїв, не забуваємо про їхні подвиги, ці люди заслужили й загальнодержавне визнання".

Віктор Ющенко був єдиним Президентом України, який на державному рівні визнав заслуги перед Українською державою вояків УПА та підпільників ОУН, нагадав лідер КУНу Степан Брацюнь.

"У 2010 році Ющенко видав Указ Президента України "Про вшанування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті", згодом він надав звання Герой України Головному командиру УПА Романові Шухевичу та Провіднику ОУН(р) Степанові Бандері. Нинішня злочинна влада скасувала ці укази, проте український народ добре пам'ятає своїх справжніх героїв. І я переконаний, що 28 жовтня українці зроблять мудрий вибір і віддадуть свій голос за справжніх патріотів України, які здатні захистити державу від загроз її незалежності", – наголосив лідер Конгресу.

За матеріалами прес-служби "Нашої України"

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Ярмолінський Олег	(067) 702-63-37
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ДО 20-РІЧЧЯ КОНГРЕСУ

НА ПОКЛИК УКРАЇНИ

Слово Голови Конференції Українських Націоналістів Слави СТЕЦЬКО на Установчому з'їзді Конгресу Українських Націоналістів

24 серпня рік тому Верховною Радою була проголошена самостійність України, а першогрудневий референдум нечувано для цілого світу понад 90 відсотками виразно підтвердив, що український нарід ураз із національними меншинами на українській землі заявився за самостійну Україну, а не за конфедерацію, федерацію чи якусь "співдружність незалежних держав" – СНД. І тому вже на самому вступі ми рішуче підтримуємо голос народу за якнайшвидший вихід України з СНД! Український нарід боровся проти московської імперії в царській формі, коротко в часі Керенського – проти федерально-демократичної Москви та понад 70 років проти большевицької Москви. Зараз, хоча комуно-московська імперія розвалилася, з'являються нові форми російського імперіялізму і цього мусить бути свідомий цілий український народ.

Організація Українських Націоналістів уважає, що справжнім гарантом справедливости й миру у світі є національна засада організації світу на принципі незалежних держав. Ми радіємо, що наша ідея перемогла. Розвалилася совєтсько-російська імперія і розвалюються "міні-імперії", а до голосу приходять і в нашій частині світу національні держави. В тому числі і наша Українська Держава, у висліді довголітньої боротьби українського та інших раніше Москвою поневолених народів. І сьогодні Українська Держава має змогу використати у своїй відбудові різні досягнення країн світу. Однак свій суспільно-політичний лад Україна мусить будувати не на живцем взятих чужих взірцях із соціялістичних, капіталістичних чи ліберальних течій, але на засадах української правовости, соціяльної справедливости й гідности людини. В надрукованих постановах останніх своїх Великих Зборів, ОУН уважає, що політичні і програмові засади мусять виростати з рідного ґрунту, а не бути імітацією чужих доктрин і течій, ані вислідом з абстрактних теорій. Наш український націоналізм в принципі заперечує расизм, він не пов'язує ідеї нації з означеними фізичними-расовими атрибутами, але завжди віддає перевагу приматові духового первня. Головні ідеї українського націоналізму, крім згаданого примату духового первня, це примат нації та державної суверенности й соборности, власнопідметність української політики, соціяльна справедливість, пошана до людини і загальнолюдських вартостей та вільний розвиток усіх творчих сил нації. Українські націоналісти ставили собі за мету і змагають до побудови Української Самостійної Соборної Держави, національної, правової і всенародної з триподілом влади на законодавчу, виконавчу і судову. Ми протиставляємо диктатурі, тоталітаризмові і поневоленню народів свободу людині і народам, гарант прав людини і повну національно-державну незалежність.

Коли сьогодні з певністю можна ствердити, що немає в Україні патріота, який би з вдячністю і повагою не висловлювався про ОУН-УПА, що виросли на героїці Січових Стрільців, холодноярців, крутянців і Базару, – за їхню двофронтову боротьбу проти гітлерівської Німеччини і совєтської Росії, то ми також з признанням висловлюємося про тих, що продовжували цю боротьбу за Українську Державу, хоч іншими методами, а це – шести- і семидесятники. Наше признання йде і на адресу невтомних діячів Товариства української мови, Гельсінської Спілки, а пізніше Української Республіканської Партії, і великої організації – Руху, які для здобуття нашої спільної мети своєю працею стали найбільш видними серед українських партій і організацій в перші роки Відродження.

Держава є, її визнали біля 130 держав світу. Коли після проголошення самостійности Верховною Радою 24 серпня 1991 року Провід ОУН звертався за її визнанням до урядів світу, американський Держдепартамент відповів, що передумовами до визнання є: власна територія, нарід, свій уряд та влада, окреслені кордони і армія, що могла б їх обороняти. Щоправда, дуже скоро почався тиск як зі сторони США, так і з боку інших країн НАТО, щоб цю армію звести до мінімуму, а всю ядерну зброю перевести на територію Росії, начебто всі дотеперішні агресивні війни вела Україна, а не Росія – царська, демократична за Керенського і комуністична в останніх десятиліттях, оволодівши одною шостою земної кулі.

Маємо народ, хоч забракло проєктодавцям Конституції відваги, щоб назвати його українським народом, щоб, мовляв, не дай Боже, західний світ не осудив нас, що ми нехтуємо правами національних меншин, хоч усі партії і організації ясно й чітко визнають, що права національних меншин повинні бути Гарантовані, отже тим самим і українською Конституцією, як це діється в цілому цивілізованому світі.

Маємо територію, хоч обкроєну в користь сусідів, але сподіваємося, що уряд України зуміє заопікуватися нашими братами й сестрами на наших етнографічних землях поза межами України і в цілій т.зв. східній діяспорі, як це роблять Росія чи інші наші сусіди. Після розвалу комуно-російської імперії мир і стабільність в цьому геополітичному регіоні можуть постати лише при умові укріплення самостійних держав донедавна Москвою поневолених народів. Коли ще існувала совєтсько-російська імперія у формі СССР, ми рішуче виступали проти гельсінських угод, бо вони в принципі забезпечували інтегральність імперії та непорушність її кордонів. Навіть УССР, як колонія в СССР, не підписувала цих угод, а їх підписала Москва як імперіалістичний центр, з прицілом здобути узаконений статус того, що ніколи не могло бути узаконене в міжнародному праві, тобто колоніяльне поневолення одного народу другим. Зараз, коли Україна та інші новопосталі національні держави включаються у переоформлений гельсінський процес, ці угоди можуть стати допоміжним механізмом для укріплення держав, бо виключатимуть диверсійне втручання Росії чи інших країн у внутрішні справи ще неукріплених держав донедавна поневолених народів. Одначе ми не відступаємо від нашої принципової позиції, що основа тривалого миру – не лише в теренах колишнього СССР, але в цілому світі – може бути лише система світобудови, основана на суверенних і соборних національних державах в їхніх етнографічних кордонах. Ми рішуче й недвозначно підтримуємо справедливу національно-визвольну боротьбу надалі поневолених народів у т.зв. Російській Федерації, яка після упадку комуно-російської імперії – СССР все-таки залишається своєрідною міні-імперією, в якій уярмлено чимало неросійських народів, які прагнуть власної державности.

Маємо законно вибраного Президента, а уряд подався у відставку під тиском народу. Маємо вже затвердженого ще дотеперішньою Верховною Владою прем'єра, який обіцяв навчитися говорити по-українському. Він буде мусити звикнути до статусу України як незалежної від Росії держави. Студенти демонструють, а їх підтримують всі здорово думаючі громадяни України, щоб розпустити Верховну Раду, а дати народові нагоду вибрати таких представників, які не були б залишками окупаційного режиму, а до яких можна би мати довір'я, що вони заступають інтереси Української Держави. Мабуть, сусіди навчать нас, як треба захищати свої кордони. Будемо робити все можливе, щоб увесь наш нарід зрозумів, що спокійно може жити і будувати своє майбутнє лише тоді, коли на сторожі українського неба, моря і землі буде стояти свідома українська армія.

Скрізь йде мова про те, щоб вливатися в процеси відбудови держави, але одним не дається змоги це робити, другі – перефарбувавши вивіски – уважають, що вони єдині мають право на це, бо мають досвід із раніших часів, а треті – леліють надії на те, що може СНД поволеньки поверне нас у тривалий союз із Москвою, тобто колонію, за якої будуть, на їх думку, путьовки, дешевий хліб і даром даватимуться помешкання і т.д. Але їм байдуже, що над українською нацією діявся страшний етно- і культуроцид, а людину було зведено до раба, який забув і мову свою.

Тому Організація Українських Націоналістів постійно підкреслює і консеквентно здійснює програму відвоювання душі народу, здвигнення свідомости народу, піднесення української людини з раба до господаря на своїй прадідівській землі, зрошеній кров'ю героїв. Для такої широкозакроєної акції плянуємо вкрити Україну густою мережею своєрідних "Просвіт", самоосвітніх гуртків, виховних інститутів, виїзних театрів, щоб довести до того, щоб у кожному селі була своя церква, українська школа, читальня, хор і т.п. Піднести село, щоб воно стало, як колись, на сторожі української традиції, мови, культури та було невичерпним джерелом постачання здорових сил українській інтелігенції. В тому грандіозному званні надіємося на допомогу всіх партій і організацій, а в першу чергу нашої української влади і наших українських традиційних Церков.

Другий стовп нашої держави – це робітництво. Це в більшості сільська молодь, яка зараз попадає поки що в зрусифіковане і спролетаризоване місто. Тому потреба опіки над нею як зі сторони інтелігенції, так зі сторони цілого організованого українського суспільства є дуже велика. Будуємо освітні інститути, які могли б стати в допомозі перевишколу провідних кадрів для робітництва. Зміряємо довести до того, щоб робітники були свідомими громадянами своєї держави, ставали співвласниками виробництва і відчули насолоду бути будівничими доріг і мостів, заводів і міст, кораблів, легких і важких автомашин, любувалися творами людського генія і відчули, що вони є будівничими своєї держави.

Маємо надзвичайно талановитих людей із різних галузей культури й науки. Але як же боляче було для тих, що не по своїй волі жили поза межами рідної землі і були свідками того, як мало знав вільний світ, що осяги цих творчих людей – це витвір духа української нації, а не імперіяльного центру. Боліла душа патріота-українця. Коли руйнувалися найкращі здобутки нашої культури або вивозилися поза межі України.

Одним з найважливіших чинників сучасної держави є власні національні Збройні Сили. Питанню армії мусимо приділити дуже велику увагу. А це відноситься і до повернення на Батьківщину офіцерів – громадян України, що проходили службу на чужині. Нарід невдоволений із того, що процес творення Збройних Сил України відстає. Сили стратегічної оборони, які залишилися в Україні і є в підлеглості головнокомандуванню СНД, не вносять стабільности в політичну обстановку в армії на Україні, будучи без чіткого правового статусу на території суверенної держави. Пригадаймо загрозу застосування ядерної зброї з уст деяких політиків Росії. Уважаємо, що втрачено раніше можливість скорого підпорядкування Україні Чорноморського флоту. Україна проголосила свій без'ядерний статус, але, на жать, такою не стала Росія, отже існує можливість неспровокованої агресії. В заміну за роззброєння, за вивіз зброї до Росії, українська влада і весь зорганізований український світ, включно із західньою діяспорою, повинен вимагати від західних держав належної економічної допомоги. Зараз у США викристалізовується сильний табір, очолюваний Збіґнєвом Бжезінським, колишнім дорадником президента Картера, який уважає, що світ повинен допомагати не лише Росії, а в першу чергу Україні та іншим неросійським народам. Він заступає погляд: "понад все геополітично є найважливіше, щоб Україна мала успіх в утвердженні себе як забезпечена і незалежна держава, а це вже автоматично уможливить Росії еволюційно стати демократичною і щораз то більше європейською, ніж постімперіяльною державою. Тому західня стратегія повинна враховувати дуже важливий елемент, не лише економічний, але й політичний – сконсолідувати стабільну і незалежну Україну. Але Захід мусить уважати, щоб комуністичні догми не старатися замінити своїми догмами із капіталістичних практик" (цитата із журналу "Форен Аферс" за осінь 1992). В нас є побоювання, що відсунення вирішення проблеми Чорноморської фльоти на три роки є дуже небезпечним. Національний склад офіцерів повинен чимскоріше бути проведений в користь українських старшин. Але коли ми вважаємо за конечне приспішити процес організації української армії, то в це мусять бути заангажовані всі національно-державницькі сили. В цьому відношенні великий вплив будуть мати батьки, школи і молодечі організації, бажання молодої людини стати вірним сином свого народу і бути готовим обороняти свою державу.

Закликаємо українську інтелігенцію, письменників, поетів, літераторів, українських селян, робітників, спеціялістів, фахівців, українських бійців, офіцерів і підофіцерів, моряків, летунів, українців на місцях їх заслання, розсіяних по всіх країнах колишньої російської імперії, українських матерів, усіми силами включитися в змаг за свою владу, за свою насправді незалежну державу. Покладаємо надію, що українська церковна ієрархія скріпить і розбудує наші національні Церкви на підготову нових кадрів священства, пройнятого духом готовости здійсняти Христові Правди і правди України, та буде змагати до створення одного українського Патріярхату, що є на потребу української нації і держави. Ми впевнені і віримо, що вся українська політична еміграція ще з більшою натугою і самопосвятою включиться у відбудову нашої держави.

ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

Олексій ІВЧЕНКО: "ПРО УКРАЇНСЬКУ НАЦІЮ ЯК СУБ'ЄКТ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ ПЕРШИМ СКАЗАВ ПРЕЗИДЕНТ ЮЩЕНКО"

Народний депутат України двох скликань, голова НАК "Нафтогаз України" (2005–2006 рр.), Голова Конгресу Українських Націоналістів (2003–2010 рр.) Олексій Івченко – третій "номер" у виборчому списку політичної партії "Наша Україна" по загальнодержавному округу – дав інтерв'ю тижневику "Нація і держава".

"РОЛЬ "КНОПКОДАВА" – НЕ ДЛЯ МЕНЕ"

– Декілька місяців тому три політичні партії – Конгрес Українських Націоналістів, УНП і "Наша Україна" та низка громадських організацій створили об'єднання патріотичних сил і вирішили йти на вибори. Рішення, як на той час, сміливе – адже воно ухвалювалося на тлі "заклинань" ваших учорашніх соратників не йти на вибори і адресованих Вікторові Ющенку звинувачень у "зраді" ідеалів Помаранчевої революції. Причому, останнє звучало з вуст тих, хто свого часу мав якнайширші повноваження для реалізації гасел Майдану. Що вирішальним чином вплинуло на Ваше рішення балотуватися у форматі "Нашої України"?

– Не бачу жодної іншої української політичної сили, в складі якої я хотів би і міг іти на вибори. Мій вибір – не спонтанний, а цілком усвідомлений. Чому йду з Ющенком? Тому що ніколи не зраджував ні українських інтересів, ні Віктора Ющенка – першого Президента, який підніс питання української нації на рівень держави, впровадив у політику поняття українськості, який поставив собі за мету повернути Україну в Європу і значною мірою досяг цього. Нехай хтось мені заперечить, скаже, що це не так! Безумовно, для мене простіше було б потрапити в парламент, балотуючись по одномандатному округу десь у Західній Україні, де мене знають. Може, так і зробив би, якби в мене була самоціль – просто стати депутатом Верховної Ради. Я там був уже двічі. За теперішніх умов у парламенті можна працювати в ім'я національних інтересів лише в складі патріотичної сили, для якої справді Україна – понад усе. А роль "кнопкодава" – не для мене.

Виклики і загрози, які нині постали перед Україною, надто серйозні, щоб вдаватися до популізму заради депутатського мандата, чи дрейфувати до однієї з так званих опозиційних сил, у виборчих списках якої українці не становлять і третини.

– Суспільство ловиться на популізм через непоінформованість...

– Як це вже було у 2010 році, коли людям запропонували вибирати між двома московськими проектами. А тим часом проти України іде неоголошена війна, мету якої Путін і не приховує: за будь-яку ціну поглинути Україну, повернути її в лоно імперії. Навіть у розмовах з лідерами світових держав він не гребує примітивними і брутальними інсинуаціями на кшталт того, що, мовляв, "Украина – іскуственноє государство". Важко уявити, щоб хтось із очільників великих країн міг впасти так низько. Проте "спіч" Путіна – це лише складова інформаційної війни проти України. А ще наступає економічна експансія: російський капітал викуповує українські стратегічні об'єкти, нав'язує руйнівні для української економіки контракти тощо. Політика Кремля щодо України – відверто ворожа, а тому – передбачувана.

ПРО "КОЧУБЕЇВ У ВИШИВАНКАХ"

Для України страшні "кочубеї у вишиванках", які на Західній Україні проголошують патріотичні гасла, на що ведеться наш загал, а опинившись у владних коридорах, підписують кабальні газові угоди або голосують разом з регіоналами і комуністами за антиукраїнські закони. Щоразу, голосуючи за них, українці наступають на одні і ті ж граблі.

– Схоже, й цього разу "граблі" на вибори вже підготували...

– На нинішніх виборах з'явилася нова політична сила – партія "Удар" Віталія Кличка, і українці вже готові за неї голосувати. Як свого часу дружно голосували за "нову силу" – Сергія Тигіпка. Де він зараз – усім відомо. Та чи зробили з цього висновки виборці? Далебі, ні. А тим часом лідери "Удару" одне говорять у Москві й на Сході України, відхрещуючись від національних героїв, у тому числі, – від УПА, і протилежне – у Львові, де кандидати від "Удару" ходять із червоно-чорними прапорами. Чи хтось задумувався над тим, як поведе себе ця сила в парламенті стосовно української мови, історії, подвижників нації? Адже для Кличка герої – то лише вихідці з радянської доби. Його позиціонування стосовно національних цінностей неоднозначне. Та й "квота" на українців у виборчих списках "Удару" обмежена десь 25 відсотками.

Утім, в Об'єднаній опозиції "Батьківщина" їх, схоже, ще менше, бо ж український патріотизм визначається не лише етнічним походженням. Зате діючих офіцерів ФСБ, починаючи з креатур Медведчука, – сила-силенна, в тому числі – в лавах так званої опозиції. Вони й будуть формувати нову "п'яту колону". Та й кагебістів колишніх не буває. Припускаю, що Наливайченко перебував у "Нашій Україні", щоб її розвалити і не пустити Віктора Ющенка на вибори. Перше йому вдалося, а друге – ні. Не справився із завданням – от і не взяли його очільники Об'єднаної опозиції в свій список. Так він опинився в "Ударі", напевно, з такою ж місією. Про "наповнення" ОО "Батьківщина" промосковською гебешною агентурою, "людьми" Медведчука годі й говорити. Їхні прізвища називалися не раз, у тому числі, й у вашій газеті.

КОЛИ СОВІСТЬ СПИТЬ, МОРАЛЬНА ДЕГРАДАЦІЯ ПРОГРЕСУЄ

– Правду кажучи, мене найбільше вражають і обурюють ті люди, яких Ющенко привів у політику, призначив на відповідальні посади, від яких залежить безпека держави, а вони, замість того, щоб одержимо працювати на державу, заходились плести інтриги, збиратись на "сходки", одне слово, поводились підло й нікчемно, а тепер ще й заходилися у всьому звинувачувати Ющенка, називати зрадником. Скажіть, вони справді не відчувають докорів сумління і власної провини за те, що не збулися надії Майдану, чи це такий ганебний спосіб самозахисту власної неспроможності? Ви ж були свідком моральної деградації ваших колишніх соратників.

– Якщо нагадати обставини, за яких розпочиналася спецоперація проти Президента Ющенка, то можна легко збагнути – хто кого насправді зрадив. Ще на парламентських виборах 2002 року Віктор Андрійович, агітуючи за "Нашу Україну", просив виборців голосувати за "Батьківщину" Юлії Тимошенко, мовляв, треба, щоб ця політична сила була у Верховній Раді – ми разом сформуємо блок. Після перемоги Помаранчевої революції він призначив Тимошенко Прем'єр-міністром. А відразу після цього її запити будь-кого могли приголомшити. Як розповідає тепер уже публічно Віктор Андрійович, за декілька днів після затвердження Юлія Володимирівна звернулася до нього з пропозицією призначити першим віце-прем'єром Віктора Медведчука. Неважко уявити, яким був би резонанс у суспільстві. Звісно, Президент не погодився. Тоді вона взялася клопотатися про іншу посаду для свого справжнього соратника – амбасадором України в Російській Федерації. І в цьому Ющенко відмовив. Про ці речі суспільство не знало. Та інші, цілком очевидні, все одно не вберегли його від зомбування. Приміром, коли Тимошенко спільно з Януковичем створювала "ширку", аби розділити на двох владу – довічно. Лише коли Ющенко пригрозив достроковими президентськими виборами, Янукович від "ширки" відмовився.

Антиющенківська кампанія розпочиналася ще тоді, коли він, виснажений після отруєння, перебував на грані життя і смерті, а тим часом в лісі, що на Бориспільській трасі, його "соратниця" Тимошенко зібрала "сходку" з однією метою: організувати путч проти Президента. То хто ж насправді кого зрадив своїми вчинками?

– Це вже навіть не по-християнськи. Як же їм далі жилося – змовникам із таким тягарем аморальності? Ніхто з вас тоді не апелював до їхньої совісті?

– Схоже, їх намагався отямити Ющенко, нагадати, що в нас усіх одна велика справа – Українська держава. Заради неї ми стояли на Майдані.

– Це когось із них зворушило?

– Навряд чи. Найбільша проблема Віктора Ющенка – велика довіра до людей. Він сприймав їх через призму власного світогляду та духовності. Не уявляв, що вчорашній соратник може зрадити, організувати провокацію, дискредитувати. На найвідповідальніші державні посади призначив Тимошенко, Турчинова, Луценка, Гриценка – людей, які мали б забезпечити і боротьбу з корупцією, і безпеку держави. А вони зрадили і його, і Майдан. А Ющенко не уявляв собі, як це можна обманути довіру, збрехати. Тому в лавах "Нашої України" опинилося так багато "засланих козачків", які її згодом і зруйнували. Найбільшу роль у цьому зіграла Тимошенко.

Повернувшись із Москви, де в результаті її тривалих переговорів із Путіним призупинили її кримінальну справу, вона відразу оголосила бойкот Президентові та заходилася шматувати "Нашу Україну". І добилася свого. Завдяки інтригам і підкупам, шантажу й погрозам, у Ющенка залишилося у Верховній Раді двадцять народних депутатів. А до того, як і тепер, кожен президент мав у парламенті "більшість". З обмеженими президентськими повноваженнями, без парламентської підтримки він все-таки зумів зробити для України неймовірно багато. І це, зауважу, в умовах інформаційного цькування і з боку Москви, і з боку доморощених, запопадливих "кочубеїв у вишиванках".

"КОЛИ Є УСПІХИ, ТО НАВІЩО ПІАРИТИСЯ?"

– Ми лише тепер почали це усвідомлювати: зроблено багато, тільки про це чомусь не знала країна. Погодьтеся, ваша команда зовсім не дбала про те, щоб забезпечити діяльності Президента потужний інформаційний супровід.

– На жаль, так. Ми лише згодом збагнули його важливість. Приміром, моя філософія була така: якщо в моїй роботі є очевидні успіхи – люди їх оцінять. Тож навіщо піаритися? Якщо завдяки моїй праці на посаді голови НАК "Нафтогаз України" збільшився видобуток нафти і газу, то це плюс? Плюс! Якщо побудував і відкрив перший міжнародний газопровід Устилуг – Грубешів, привів бюджет "Нафтогазу" до бездефіцитного, сплатив у державний бюджет 13 мільярдів гривень, скоротив видатки по "Нафтогазу" на 30 відсотків, модернізував Шебелинський газопереробний завод, за 2005 рік перекрив півторамільярдний борг "попередників" і дав 300 мільйонів гривень прибутку, – то це плюс у моїй роботі чи мінус? Тож я й не вважав, що кожний свій крок треба піарити. Головне – робота.

– А Вам тим часом перекладача інкримінували, який, за логікою пустодзвонів, так розсердив кремлівську рать, що лише Юля спинила її лють, підписавши горезвісну угоду 2009 року. Вас було потрактовано, як провокатора, що накликав на Україну гнів Путіна. Цю дурню тиражували Ваші запеклі "друзі", де могли. До речі, не так давно, на одному із львівських (а не донецьких!) телеканалів коментували ваш вчинок, як "негідний", не лише "регіонали" а ля Погребинський, а й начебто записні патріоти місцевого походження. Невже Вам ще років шість тому важко було розтлумачити невігласам, що перекладач є в складі кожної делегації, яка вирушає в зарубіжжя – чи то близьке, чи далеке – підписувати чи то корпоративні, чи міждержавні угоди? Перекладач забезпечує відповідність текстів угоди на державних мовах сторін, не минаючи "ні же титли, ні же тії коми".

– Але ж це так очевидно! Не дарма кажуть, що дідько криється в нюансах, які, в нашому випадку, має виявити й "знешкодити" саме перекладач. А я натомість хотів би привернути увагу до контракту, який 2006 року в Москві підписав Івченко – з перекладачем, підписав, до речі, на українських умовах, а не на московських. В угоді записано, що протягом п'яти років російський газ для України на кордоні коштуватиме 95 доларів, а транзитну ставку російського газу по території України збільшено від одного долара до долара і 60-ти центів, тобто на 60 відсотків. Коштів, які Україна отримувала за транзит російського газу своєю територією, вистачало повністю, ще й з профіцитом, аби купувати газ по 95 доларів. А п'ятий пункт угоди говорить, що протягом п'яти років жодна зі сторін не має права в односторонньому порядку змінювати ці умови. Тобто якби Росія задумала підвищити ціну, то Україна виграла б справу у Стокгольмському суді.

– А що записано в угоді 2009 року?

ЯК ПУТІН І ТИМОШЕНКО ПОЗНУЩАЛИСЯ НАД УКРАЇНОЮ

– У цій угоді записано, що, починаючи з 2009 року, Україна купуватиме газ за формулою, прив'язаною до світової ціни на нафту, де розрахунок іде від відправної точки – 450 доларів за тисячу кубометрів газу. Німеччина тоді купувала газ по 250 доларів. Крім того, в угоді зазначено, що Україна щорічно купуватиме 52 мільярди кубометрів газу, і це в той час, коли в Європі – повномасшабна криза, скорочується виробництво, в тому числі – й в Україні, відповідно зменшується споживання газу. Такий обсяг газу Україна ніколи не купувала. Так, 2008 року було закуплено 37 мільярдів кубометрів. І раптом – такий фантастичний і нікому не потрібний обсяг, до того ж підсилений формулою – бери, або плати. Це означає, що якщо Україна закупила, скажімо, 30 мільярдів куб.м, то за невибраних 22 мільярди вона платить 300 відсотків штрафних санкцій, тобто платить уже не за 22 мільярди, а за 66 – за втричі більший обсяг. За станом на січень 2012 року за цією формулою Україні нараховано 8 мільярдів доларів штрафних санкцій. На січень 2013 року буде ще 12 мільярдів, усього – понад 20 мільярдів доларів Україна має сплатити Росії за невибраний газ. Таку угоду терміном на десять років уклали Тимошенко з Путіним, який спить і бачить, аби стати монополістом української газотранспортної системи.

То що краще, запитую пасквілянтів, поїхати в Москву з перекладачем і підписати угоду на умовах України, від яких я не відступив ні на крок, чи після багатогодинного спілкування з Путіним віч-на-віч і без перекладача здати Україну в російську кабалу?

– Ширяться різні чутки, начебто тодішній керівник "Нафтогазу" Дубина підписав чисті аркуші, а побачивши зміст угоди, потрапив у лікарню із серцевим нападом.

– Такий з дозволу сказати контракт я б не підписав за жодних умов, хоч би й під дулом пістолета. Мені також доводилося підписувати угоди пізно вночі, але кожну цифру угоди я перевіряв особисто, візував кожну сторінку. А Дубина дійсно підписав чисті аркуші. Його обманули. Протягом трьох годин Тимошенко і Путін вели переговори, а Дубина з нашим міністром енергетики Проданом і керівником "Газпрому" Міллером чекали в коридорі. Нарешті вийшли Путін і Тимошенко, посадили перед телекамерами за стіл Дубину і Міллера, дали їм дві папки з чистими листками.

– Чого ж вони їх підписали?

– Поясню. Я відразу зауважив, що з процедурою підписання не все гаразд, і відстежував хронометраж запису багато разів. Отже, як діяли підписанти... Дубина відкриває папку, впевнено ставить підпис і закриває її. Міллер перед телекамерами закриває так звану угоду рукою, начебто водить ручкою і після таких маніпуляцій закриває папку. Міллер угоду не підписав. Але далі за процедурою треба обмінятися з партнером папками. Дубина встає і подає свою папку Міллеру, а той розвертається, киває Путіну і виходить. А за декілька днів появляється за підписом Дубини текст угоди, який Медведчук написав і відкорегував на умовах Путіна. Звичайно, після ознайомлення з текстом такої угоди Дубина в тяжкому стані потрапив у лікарню. Він і в страшному сні не міг таке побачити та ще за своїм підписом. Я його розумію. Назвіть мені бодай одну міжнародну корпоративну угоду, яка б передбачала 300 відсотків штрафних санкцій за невикористаний газ. Не уявляю, що б я вчинив на місці Дубини. Вже більше принизити Україну, познущатися над її народом, загнати його в кабалу на десять років, та ще й з таким цинічним вивертом, не зміг би ніхто.

– Там ще начебто була історія з фальшивою директивою уряду, яку підсунули Дубині.

– Річ у тім, що без директиви уряду Дубина не мав права підписувати угоду, тому, незважаючи на наполягання Тимошенко, категорично відмовлявся ставити свій підпис. І Прем'єр вдалася до хитрощів. "Ось вам директива", – з такими словами передала керівникові "Нафтогазу" документ із печаткою Кабміну і своїм підписом. Насправді ж це була особиста директива Тимошенко, оскільки міністри відмовилися за неї голосувати. На засіданні Кабміну Турчинов навіть не роздав їм папки з документами, а просто сказав, що в Москві йдуть переговори і треба проголосувати за директиву. Міністри зажадали показати текст угоди і коли врешті таки добилися, щоб з ним ознайомитися, і збагнули, що це пастка для України, то встав віце-прем'єр І.Васюник, заявив, що в жодному разі не голосуватиме за таку директиву і закликав міністрів, які поділяють його позицію, залишити засідання. Турчинов, збагнувши, що пахне скандалом, зупинив їх і сказав, що за директиву можна й не голосувати, мовляв, він просто хотів ознайомити з її змістом членів уряду. Отже, Кабмін директиву не ухвалював. Тоді Тимошенко підписала її власноруч, поставила печатку Кабміну та передала Дубині.

– Дуже підступно – стосовно керівника "Нафтогазу".

– А щодо України – це просто зрада. Я категоричний противник того, щоб жінка сиділа у в'язниці. Проте за таку зраду, зневагу Української держави, яку кинуто на поталу Путіну, нація має право суворо карати. Інша річ, що нації брешуть, вішають на вуха макарони, які вона, на жаль, споживає. Хоча б і про перекладача...

ЯК "ЗАЧИЩАЮТЬ" ВІД УКРАЇНЦІВ ВИЩІ ЕШЕЛОНИ ВЛАДИ

– ...Або про "Мерседес", який купив Івченко, коли очолював "Нафтогаз". Це ще одна "качка", яку Ви не дезавуювали.

– Про це навіть смішно говорити. Прийшовши в "Нафтогаз", подивився, на чому можна зекономити. Відразу впали в око видатки по автотранспорту. Їх можна було скоротити. "Нафтогаз" орендував 28 автомобілів і за три роки заплатив більше, ніж коштують нові автомобілі. Куди вигідніше було купити авто і мати їх на балансі "Нафтогазу" як його власність, ніж утридорога платити за орендовані. Тому ми розірвали договір на оренду, скоротили видатки на 6,5 мільйона гривень, по тендеру, за найдешевшою ціною купили той злощасний "Мерседес" 500-ї моделі, до речі, нижчої, ніж був у мого попередника (у нього був 600-й) з виплатою на три роки. При цьому не було взято жодної копійки з державного бюджету. Зауважу, що стаття на закупівлю автомобілів була у фінансовому плані, затвердженому Кабміном, і ми її використали лише на 50 відсотків, заощадивши понад три мільйони гривень. А "Мерседес", на якому їздив попередній голова НАК "Нафтогаз", був ущент розбитий. Коли мої "запеклі" друзі запустили в ЗМІ брехню, намагаючись спровокувати скандал, я сказав, що ще раз продемонструю, який я правильний господар, і продав "Мерседес" на 70 тисяч гривень дорожче, ніж купив. (Для довідки: – на сьогодні НАК "Нафтогаз" закупив 63 іномарки, з них 27 мерседесів. У 2012 році потратив на їх обслуговування 11 млн. гривень. Середні витрати на одну іномарку склали 20 тис. доларів на рік)

– Чому наш народ так легко "розводять" на брехні? Якщо тільки хтось з українців стає "важковаговиком" – чи то в політиці, чи в бізнесі, проти нього тут же застосовують провокації, висміюють, оббріхують, а люди радіють, мовляв, от йому "врізали". Невже так важко збагнути, що українці майже не представлені у вищих ешелонах державної влади, у великому бізнесі, що всі відповідальні, впливові пости в державі "зачищають" саме від українців, нав'язуючи суспільству думку, що етнічні українці не спроможні ні ефективно керувати, ні продукувати модерні ідеї. В радянські часи такі гебістські методи, коли яскраві особистості в національних республіках просто ліквідовувалися, скажімо, в автокатастрофах, називалися "нацпрополками". Ця ж вакханалія, старанними російських спецслужб, триває і в незалежній Україні. Де ж наш національний солідаризм?

– А й справді, хіба сьогодні хтось щось говорить про нинішнього голову НАК "Нафтогазу", який ніколи не був українцем ні за походженням, ні за духом? Хтось знає, що "Нафтогаз" має у мінусі 60 мільярдів гривень, а за Івченка ця компанія була прибутковою? Ні. Ніхто не говорить про десятки закуплених за бюджетні гроші броньованих "Мерсів". Натомість українця знищують відразу, як тільки він стає "важковаговиком". 2010 року Путін і Мєдвєдєв закликали українців голосувати за кого завгодно, лише не за Ющенка, а їхня агентура в Україні нашіптувала, що, обираючи Ющенка, українці накликають на себе гнів Кремля, що може мати жахливі наслідки. Відомий журналіст із російського радіо "Свобода" Стріляний відреагував на це так: за Ющенка треба голосувати вже тому, що проти нього виступає Путін. Українець не лише за походженням, а й за сутністю на чолі держави – це справді загроза для імперських амбіцій Росії. Адже маючи команду патріотів, він може зробити Україну по-справжньому незалежною і заможною. Для Кремля – це крах.

ПРО ПЛАНИ І ВИБОРЧІ ПЕРЕГОНИ "НАШОЇ УКРАЇНИ"

– До виборів залишилися лічені дні. Ви багато їздите по Україні. Щось змінилося в настроях людей, зокрема, в ставленні до "Нашої України"?

– Від зустрічей із громадами справді багато яскравих вражень. Цікаво спостерігати, як змінюються настрої людей, коли їм розповідаєш правду. Тоді вони прозрівають і змінюють своє ставлення і до Ющенка, і до "Нашої України" в цілому. Загалом тенденція щодо зростання рейтингу хороша. Жаль, що ми запізно розпочали виборчу кампанію. Не знаю, чи вистачить у нас часу, щоб донести наші позиції до людей. Нашій команді нема чого посипати свої голови попелом. Адже на всіх посадах – і державних, і політичних – ми не зробили жодного антиукраїнського кроку.

Сьогодні ми кажемо: "Українці! Зріть у корінь. Ми пропонуємо вам план завтрашнього дня". Тим часом нинішні "важковаговики" в політиці пропонують народу війну та чвари. Партія регіонів хоче дестабілізувати країну і таким чином мобілізувати свій електорат, не в останню чергу – на боротьбу проти українства. "Батьківщина" без чвар взагалі не спроможна працювати. Ми ж пропонуємо план відродження України – духовний, безпековий, який впроваджуватимуть у життя патріоти. Я глибоко переконаний, що на державних посадах мають бути не просто професіонали, а українські патріоти. Бо профі, якщо він не патріот, може використати свої здібності проти держави. Богу дякувати, в нас є команда, яка пройшла крізь зради та обман, має досвід, у тому числі, й гіркий, і не соромиться заявити, що Україна для неї – найвищий скарб. До того ж у виборчому списку нашої політичної сили – українці і за етнічною належністю, і за суттю.

– Бажаю Вам успіхів і перемог! Ще хотілося б поговорити про фактор безпеки – енергетичної, продовольчої. Чи має Україна реальні шанси позбутися енергетичної залежності від Росії?

– Так, має. Але це вже тема нашого наступного інтерв'ю.

Інтерв'ю підготувала Марія БАЗЕЛЮК

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО ПРО СЛАВУ СТЕЦЬКО І КУН

– Вас обрали Головою Конгресу Українських Націоналістів після смерті Слави Стецько. З чого починали? Адже нелегко очолювати ідеологічну партію після того, як упродовж десяти років нею керувала така відома й авторитетна особистість як Слава Стецько.

– Для мене справді це було непросте рішення – очолити політичну партію, яку створила, надихнула та якою керувала видатний політик і громадський діяч Слава Стецько. На той час я вже четвертий рік був членом Конгресу Українських Націоналістів, добре знав ситуацію і в партії, і навколо неї, як і провокації "п'ятої колони" супроти неї. Зваживши всі фактори і щоб запобігти руйнації партії, вирішив, що маю дати згоду стати її керівником. До речі, Конгрес Українських Націоналістів – єдина партія, до якої я вступив. До цього не був у жодній, у тому числі – й у КПРС. Через те мене протягом року узгоджували й затверджували партійні боси на посаді директора заводу.

– Здається, вже тоді Ви мали репутацію прихильника ринкових відносин.

– 1986 року, двадцятишестилітнім, я очолив підприємство. Уже тоді був переконаним ринковиком і противником радянської планової економіки. Тож відразу поїхав до контрагентів – постачальників і підписав з ними прямі контракти. Протягом трьох місяців забезпечив бездефіцитну роботу заводу по матеріалах, а за рік збільшив валовий випуск продукції на 50 відсотків. Час від часу мене таки намагалися "залучити" в компартію, та не втягли. За рік, оскільки я був успішним директором, таки затвердили мене на цій посаді. Звільнився я 1990 року, чим здивував керівництво "Автодору", коли поклав на стіл його керівникові заяву про звільнення ще й повідомив, що створюю своє мале приватне підприємство – "Інтерсервіс", і додав, мовляв, за три-п'ять років проситимете в мене роботу. Сталося це ще скоріше. За рік розвалився Союз, зупинилися розрахунки. А на моїй фірмі працювало 18 осіб, і ми заробляли непогані гроші. Тож декого з колишніх керівників "Автодору" я працевлаштував.

– А згодом вирішили балотуватися в народні депутати.

– 1998 року, будучи на той час успішним підприємцем, вирішив іти на вибори по Надвірнянському виборчому округу. Там же балотувалася Слава Стецько, яка одночасно була першим номером у партійному списку виборчого блоку "Національний Фронт", – тоді це дозволялося. Я ж, як безпартійний, ішов лише по округу. Їздив від села до села, виступав – жодного слова про опонентів. Розповідав про себе – що зробив і що зможу зробити, якщо стану депутатом, як економіст і підприємець з досвідом. За президентства Леоніда Кравчука я був співрозробником Закону про захист іноземних інвестицій, який ухвалила Верховна Рада. Згодом у складі першої української делегації їздив до США, де нас приймав президент Буш. Під час виборчої кампанії я закликав голосувати за себе і за Національний Фронт, мовляв, я буду займатися в парламенті економічними питаннями, а Слава Стецько – політичними і гуманітарними.

Голоси в Національного Фронту вкрали. А пані Слава Стецько перемогла у Надвірнянському виборчому окрузі. Я був другим серед вісімнадцяти кандидатів. Не чекаючи остаточних результатів голосування, іду на радіо, дякую своїм виборцям і вітаю з перемогою Славу Стецько.

Через тиждень (я вже працював на той час у Києві) дзвінок: "Слава Україні!" – "Героям слава!" – відповідаю. Я впізнав голос. "Це ваш конкурент", – каже пані Слава. Вона запропонувала зустрітися, і я під'їхав до Верховної Ради. Пані Слава сказала, що хоче подякувати за толерантне ведення виборчої кампанії. Мене це вразило. Адже я ніколи не опускався б до "чорного" піару. "А як ви дивитеся на те, щоб вступити до нашої партії?"– запитала вона. Я не був готовий до такої розмови, хотів подумати, про що, подякувавши, відверто їй сказав, наголосивши при цьому, що незалежно від рішення, завжди готовий з нею і з КУНом співпрацювати. Ми зустрічалися ще разів три. Я мав час подумати і 1999 року вступив у члени Конгресу. На той час я вже співпрацював з головою Нацбанку України Віктором Ющенком, міністром економіки Віктором Пинзеником. У тісних контактах з ними перебувала й Слава Стецько. Згодом всі разом творили "Нашу Україну". Роки спілкування і співпраці зі Славою Стецько залишили найсвітліші спогади, збагатили мій досвід її життєвою мудрістю. Ким би я не був – Головою Конгресу чи рядовим її членом, ніколи не дозволю розвалити цю партію, дітище Слави Стецько.

Коли вона відійшла у засвіти, я поїхав у Мюнхен, щоб привезти в Україну її тіло. Завжди пам'ятатиму цю останню нашу дорогу...

МІЖНАРОДНЕ ЖИТТЯ

МОВНЕ ПИТАННЯ ПРОВОКУЄ БЕЛЬГІЮ НА РОЗПАД

Тарас МАРУСИК

14 жовтня в Бельгії відбулися місцеві вибори, які знову дали поживу для розмов про можливий розпад цієї держави. За попередніми результатами, фламандська націоналістична партія "Новий фламандський альянс" (по-фламандськи Nieuw-Vlaamse Alliantie, по-французьки – Alliance neo-flamande) перемогла в 16 з 24 виборчих фламандських округів. А в другому за величиною місті Бельгії (майже півмільйона населення), найбільшому фламандськомовному місті Антверпені, який французи називають Анвер, ця партія одержала майже 38% голосів. Це дозволило їй уперше мати свого бургомістра, яким стане лідер партії Барт Де Вевер. Головна програмна вимога партії – незалежність Фландрії в рамках Євросоюзу.

У боротьбі за Антверпен "Новий фламандський альянс" здолав не лише фламандських соціалістів, які одержали менше 30% голосів, але й іншу націоналістичну партію Vlaams Belang ("Фламандський інтерес"), підтримка якої скоротилася в Антверпені з 33% до менше 10% виборців. До речі, "Фламандський інтерес" теж виступає за незалежність Фландрії, бо вважає Бельгію "штучним і необ'єднаним утворенням".

Після недільної перемоги голова партії "Новий фламандський альянс" Барт Де Вевер назвав вибори 2012 року "історичним поворотом": "Ми – нова партія народу". Він переконаний, що прем'єр-міністр Бельгії, валлонський (франкомовний) соціаліст Еліо Ді Рупо повинен взяти на себе відповідальність і розпочати з партією дискусію про запровадження конфедеративного ладу ще до парламентських виборів 2014 року. Крім того, він заявив, що "уряд податків" Еліо Ді Рупо більшість фламандців не підтримують, тому партійна стратегія на найближчі місяці полягатиме в тому, щоб показати: коаліція, якою керує валлонець, дорого коштує фламандському населенню і загрожує його добробуту.

* * *

Королівство Бельгія – федеративна держава, яка складається з громад і регіонів. Федеративною Бельгія стала внаслідок конституційної реформи 1993 року, якої домагалися більшість фламандських політичних партій. На сьогодні державна модель Бельгії унікальна: федеральний парламент; три регіональні парламенти (Фландрія, Валлонія, Брюссельський столичний округ), три парламенти громад за мовною ознакою (фламандська, французька та німецька). Побудова влади є складною, а подвійна федеральність (територіальна і в громадах) украй заплутана.

Крім того, Бельгія розділена на чотири мовні зони (три з однією мовою спілкування і одна двомовна): фламандську, валлонську, крихітну німецьку і двомовну Брюссельську столичну. Мовний закони 1962–1963 років затвердив межі мовних зон, які є одномовними, і влада та громадяни на такій мовній території повинні спілкуватися лише мовою цієї зони. Наприклад, бібліотеки Фландрії можуть одержати субсидії за умови, що 75% усього фонду – книжки голландською мовою.

Як зазначає голова брюссельської організації "Права людини без кордонів" Віллі Фотре, "федералізація держави, національної території та національної спільноти призвела до подальшого поділу бельгійських інституцій і непереборного процесу фрагментації через відсутність контактів між людьми по обидва боки мовного кордону і відсутність бажання вивчати і спілкуватися "іншою" мовою (особливо серед франкомовних мешканців)… Ахіллесовою п'ятою Бельгії є відсутність національного електорату на федеральних виборах, і не виключено, що завтра на місці нинішньої федерації з'явиться конфедерація, яка через день розпадеться на дві держави".

Площа Гранд Плас, Брюссель

Особливо загострилося це питання під час політичної кризи, яка почалася в 2007 році і триває досі. П'ять років тому, як повідомила журналістка радіо "Свобода" Н.Вікуліна, фламандські активісти, протестуючи проти стану, в якому опинилася Бельгія, спалили бельгійські прапори і закликали франкомовних бельгійців забиратися геть. При цьому вони вигукували: "Бельгія, помри!" та "Франкофонні пацюки, пакуйте валізи".

Це пояснюється історичним спадком, коли майже півтора століття, з часу утворення Бельгії в 1830 році, в цій державі домінувала франкомовна культурна, політична і промислово-господарська еліта. Багаті валлонці були часто власниками шахт, металургійних заводів, фермерських господарств. А біднішим фламандцям доводилося найматися до франкомовних фермерів та інших франкомовних роботодавців. Як зазначив ще один власкор радіо "Свобода" в Бельгії В.Єреміца, ситуація кардинально змінилася в середині 20-го століття через закриття підприємств та занепад фермерства: "Нині Фландрія значно потужніша економічно за Валлонію. Тому, на думку франкомовних бельгійців, Фландрія хоче взяти реванш за минуле, вимагаючи більше влади й незалежності від валлонців".

Пригадую, як восени 1994 року, коли я мав нагоду протягом тижня ознайомитися з культурною і мовною політикою двох найбільших мовних спільнот – фламандськомовної і франкомовної, мене вразила відповідь представниці міністерства культури Валлонії на моє запитання "Як ви даєте собі раду з усім цим?": "Ви знаєте, – сказал вона, – краще вести безконечні переговори, аніж стріляти одне в одного".

* * *

Час від часу неосвічені українські політики наводять як приклад толерантного мовного співіснування Бельгію. Та насправді мови тут існують паралельно і майже не перетинаються. Це підтвердили останні місцеві вибори 14 жовтня, тож борони нас, Боже, від таких моделей! На прикладі Бельгії ми, навпаки, бачимо, що через унікальність (зі знаком мінус) її мовної ситуації ця держава зробила ще один крок до розпаду.

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ВИСНОВОК ПРЕМ'ЄРА НЕ ВАРТИЙ ДІРКИ З БУБЛИКА

Людмила КОХАНЕЦЬ

Прем'єр-міністр України Микола Азаров – людина слова, як відомо. Пообіцяв розібратися із ситуацією, що склалася довкола телеканалу ТВі, і розібрався. Навіть нараду спеціальну скликав: з розгляду ретрансляції програм у кабельних мережах, на якій закликав Національну раду з питань телебачення і радіомовлення разом з кабельними операторами зв'язку переглянути принципи формування пакетів на користь вітчизняних телеканалів. Особливо Микола Янович перейнявся "користю" каналу ТВі, навіть порадив "забезпечити можливість" його безперебійної роботи…

І що ми маємо в підсумку? Як була "мертвою" кнопка ТВі у більшості домівок, опікуваних кабельними операторами, так і залишилася. Чому не реанімувала її прем'єрська турбота, адже пан Азаров відомий фахівець з кризових питань? Оживив Податковий кодекс – підприємці почали масово згортати свою діяльність. Підняв разом з Президентом соціальні стандарти для українців, тепер вони ледве зводять свій актив і пасив до балансу зубожіння. Навіть обіцяний щедрий урожай капусти не допомагає: чи то її слимаки поїли – звісно, з суто ворожих до влади міркувань, чи то людей не влаштовує приписана урядом низькокалорійна дієта, чи ще Бог його знає, яка причина провалу "капустяного стандарту"… Одне слово, за що не візьметься славний прем'єр, усе обертається тим місцем, яке не виставляють на люди…

Тому не дивуйтеся, що саме в такій "делікатній диспозиції" опинилася й обіцянка Азарова "забезпечити роботу ТВі". Після глибокого заглиблення в тему він з'ясував, що, власне, жодних проблем у телеканалу… немає. І хай би собі з цим висновком переспав чи поділився з братками по партії, у крайньому разі – з електоратом Партії регіонів. Так ні, додумався Микола Янович результати своєї перевірки донести до вух керівника Міжнародної місії Бюро демократичних інститутів і прав людини ОБСЄ зі спостереження за організацією і проведенням виборів в Україні Одрі Гловера. Вийшло як в анекдоті, "дуже невдобно". Просто ганьба для країни, де в керівних – причому найвищих – ешелонах перебувають люди без совісті, сорому і крихт здорового глузду. Пан Гловер – усе-таки не Чечетов, щоб сприймати на віру відвертий "донецький порожняк", та й ми не підвладна кінцівкам парламентського семафора отара.

Отже, за версією прем'єра, керівництву ТВі вигідно подавати скандал з відключенням ефіру як… політичний. А насправді це – всього-на-всього "господарський спір між провайдером і керівництвом каналу". До речі, як саме "колотять" цей "спір", вичерпно проаналізували журналісти ТВі у програмі "Знак оклику". За цим знаком стирчить поросле мохом брехні владне потворне вухо…

"Не можу не сказати про єдину скандальну справу з каналом ТВі (відвертий, як Лис Микита, Янович і справді не замовчав "єдиного" скандалу, що шарпає перед виборами Україну: більше проблем немає? – **Авт.**). Скандал цей не вартий дірки з бублика, за великим рахунком".

Якщо "рахунок" ще трохи збільшити, то наш чесний, як совість "регіонала" перед виборцем, уряд "не має жодного відношення до цього скандалу, а телеканал має невелику частку телеглядачів"(!). Микола Янович або сам спостеріг, або хтось підметушився з підказкою, що найпопулярніший в інтелектуальному і патріотичному середовищі канал не вартий не тільки дірки з бублика, а й капустяного листочка. "Його вплив на інформаційне поле нікчемний, – запевнив він поважного європейця, чесно дивлячись в камеру, – скажімо, число глядачів, які дивляться цей канал, приблизно в сто разів менше, ніж число глядачів, які дивляться наші основні інформаційні канали".

Ну що тут сказати? Стараннями влади і "незалежними" рішеннями Нацради та провайдерів, ТВі, на жаль, справді, опинився в блокаді. І має можливість його дивитися значно менша аудиторія, ніж могло б це бути, якби уряд справді був зацікавлений у знятті кляпу зі свободи слова. Бо довіряти новинам основних інформаційних каналів, на кшталт Першого національного чи Інтера, це, однак, що їсти капустяних слимаків – і гидко, і нудить, і до печінки добирається. Можливо, самій владі у таке "дзеркало" і приємно дивитися на себе, але всім, хто має голову на плечах, а не міх з половою, від такої "інформаційної чесності" хочеться пожбурити в телеекран "тупим і твердим предметом". Або кляцнути кнопкою, що переважно мудрі люди й роблять…

Очевидно, балакучий, як здебільшого всі чиновники у солідних літах, прем'єр так доталапався язиком до "істини", що і сам у неї повірив. Бо далі ще більше спантеличив свого гостя: із 700, за його підрахунком, телеканалів в Україні, дві третини "осідлала" опозиція. У бідолашного пана Гловера, напевно, від такого факту аж у скронях закололо. Приїхав до диктаторської влади, а потрапив у демократичну оазу. Добре, що європеєць як чемна людина не скористався законною підставою подати господареві інтернаціональний сигнал – скрутити відому комбінацію з пальців на відверту і цинічну брехню.

"Навіщо урядові займатися каналом, який узагалі нічого не вартий і чому інші сімсот каналів не порушують цього питання… Чому ці не чіпали, а чіпали тільки один?", — підбив Азаров риску під дискусією глухого зі сліпим чи, правильніше у нашому випадку, сліпого із зрячим. Відповіді на ці запитання відшукати зовсім неважко. Власне, сам прем'єр мав їх винести на поверхню після особистого патронату над скандальною історією. Але, як завжди, збрехав. Бо слово його дірки з бублика не варте. Утім, як і всієї нинішньої влади, для якої фальш і цинізм стали фірмовими знаками. Такою собі торговельною маркою облуди.

…Ліпше справді взяли б у руки лопати або відбійні молотки, тоді б менше скиглили про свою стабільність, яку глядачі ТВі давно сприймають за дебільність. Тому і зайнялися каналом, що він чітко подавав сигнал: такими методами "керувати" суспільством, українською нацією, європейською державою – злочин. А все інше – від лукавства "дєдушки" Азарова…

ДО 70-РІЧЧЯ УПА

БАНДЕРА ПРИЙДЕ – ПОРЯДОК НАВЕДЕ!

У Харкові на Покрову, вшановуючи 70-ліття ОУН-УПА, пройшли урочистою ходою близько 300 молодих хлопців і дівчат. Йшли Сумською від пам'ятника Кобзареві до камінного знака на честь борців за волю України, скандуючи "ОУН-УПА – державне визнання", "Слава Україні!", "Смерть ворогам!", "Бандера прийде – порядок наведе!" Влада заявку на проведення акції, що мала розпочатися о 12.00, заборонила, тому почали о 12.30 за іншою заявкою, що заборонити не встигли.

Ходу, зрозуміло, супроводжували міліціонери. Коли ж підійшли до пам'ятного знака УПА, побачили, що там висадився, мабуть, цілий полк синіх мундирів. Вишикували їх так, щоб ніхто з колони із державними і червоно-чорними прапорами не міг підійти покласти квіти до каменя.

Таку силу-силенну стражів порядку пояснювали тим, ніби очікувались провокації. Комуністи мали прийти на це ж місце т.зв. антифашистським маршем. Збирались вони на площі Конституції біля нещодавно встановленого Кернесом пам'ятника собі коханому. Так принаймні характеризують монумент, установлений на місці демонтованих червоноармійців, яких у народі називали "П'ятеро несуть з ломбарду холодильник". "Ніка", язичницька богиня, що її поставили перед Покровським монастирем, де зараз міститься РПЦ-резиденція, є точною копією тої, що тішить око Адольфовича в його мерському кабінеті. Подейкують, що це був подарунок його "братківської" гвардії по тому, як вона доблесно знешкодила аваківців і спокійно домалювала шефу потрібну кількість голосів.

Так-от комуністів біля крилатої богині назбиралося – "кіт наплакав", десяток-другий бабок з дєдками і сунутися до парку вони так і не ризикнули.

Молодь же, наспівавшись досхочу повстанських пісень, почала розходитися на тому пункті програми, коли мегафон хлопці – організатори ходи, передали в руки нудним, як жуйка, політикам.

Цікаві спостереження. Коли гаряче, з вогниками в голосі молодь заспівала "Лента за лентою", дівчата-курсантки, що стояли в шеренгах серед своїх міліцийних однолітків, розплакались. Можливо, хтось з них приїхав до Харкова вчитись з Волині? І це пісня їхніх закатованих енкаведистами дідів?!

І ще одне. Серед наших знамен побачила раптом російський із червоно-чорною стрічкою. Виявляється, до нас з білокамінної приїхали вшанувати сімдесяту річницю УПА гості, які за їхніми словами, схиляють голову перед героями Визвольних Змагань і по-білому заздрять, що таких, як наш Степан Бандера і генерал Чупринка, росіяни ніколи не мали. Отакої…

Ольга РІЗНИЧЕНКО

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ТАК ФОРМУЄТЬСЯ НАЦІЯ

Музей визвольної боротьби України

70-річний день народження УПА у Львові святкували урочисто і з розмахом. Ювілейні заходи розпочалися ще до свята Покрови і тривали з 12 до 17 жовтня. Першим стартував фестиваль "Покрова". Він відбувався під гаслом: "Ти ж бо тепер живий і вільний, бо вони до останнього казали собі "Не здатися!". Таким чином організатори – активісти громадських організацій і рухів – перекинули місток з минулого в день сьогоднішній, підкресливши, що без жертовної боротьби народних месників не було б сьогоднішньої незалежності. Розпочався фестиваль повстанськими піснями в рамках проекту "Вуличні співи". Крім того, до програми фестивалю входив вуличний квест "Маршрут №70. Шляхом сотні УПА". А в неділю, на Покрову, в церкві Пресвятої Євхаристії молодь міста Лева молилася за героїв УПА. Самі ж ветерани, люблючись гідною молодою зміною, з приємністю долучилися до Маршу слави УПА, який пройшов центральними вулицями міста. У марші взяли участь члени Товариства пошуку жертв війни "Пам'ять". Навіть не зчулися старенькі, як опинилися в колоні. Розправили гордо плечі, самі собою вирівнялися спини, ноги звично, ніби й не було тих літ, карбували крок. Обличчя осяяли усмішки: молодіємо! Разом з ними до учасників маршу приєдналися їхні друзі та родичі. Попереду колони молоді пластуни несли портрети загиблих повстанців, передусім командного складу УПА. Кілька тисяч львів'ян під супровід оркестру, з вигуками "Слава Україні! Героям слава!", "Слава нації! Смерть ворогам!", пройшовши центральними вулицями, зупинилися перед входом до Львівської Ратуші. Тут відбулося нагородження 22 командирів УПА пластовим "Залізним Хрестом", посмертно. Отримували відзнаки їхні діти та онуки.

А молодь, яка поглиблено цікавиться історією України, організувала народні співи. Розпочалося дійство, у якому взяли участь 33 хорові колективи, гімном ОУН – маршем українських націоналістів "Зродились ми великої години". Повстанські пісні, здавалося, співало ціле місто.

Ще одна важлива подія була присвячена у Львові 70-річчю УПА – відкриття музею визвольної боротьби України. Ідея його створення, зазначив голова Громадської ради музею професор Іван Головацький, народилася в Коломиї під час святкування 50-річчя створення УПА. А реалізувати її вдалося аж через 20 років у Львові. Не обійшлося без труднощів. Їх, як підкреслив герой України Юрій Шухевич, було чимало, однак особливо приємно, що це сталось попри існування сил, які є великими противниками цього закладу.

– У нас не було ані держави, ані бази, увесь цей час ми трималися завдяки народній підтримці, тому цю армію можна назвати народною. Ми 10 років вели найтяжчу боротьбу з окупантами тільки завдяки народові, – зазначив голова Львівського крайового братства воїнів ОУН-УПА Олександр Гуменюк.

– І не важливо, що держава поки що цих героїв не визнає, – доповнив думку голова Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих Петро Франко, – головне, що їх визнає народ.

Вдалим і цікавим з історичного погляду доповненням свята стало театралізоване дійство у лісопарку "Зубра".

Керівники міста й області поклали квіти і кетяги калини до Меморіалу невідомому вояку УПА.

– Упівці зробили великий подвиг – вони воювали, йшли на смерть, перемагали. Наша справа – втримати і зробити цю перемогу назавжди, – сказав на святі мер Львова Андрій Садовий.

Більш відверто окреслив завдання сучасності Олександр Гуменюк:

– Коли держава втрачає свій суверенітет, наш священний обов'язок – захистити свою честь і гідність, захистити націю України.

До організації фестивалю "Покрова" долучилися ЛОГО "Борець", Молодіжний Націоналістичний Конгрес, МГО "Студентське братство імені С.Бандери", ЛМГО "Студентська свобода", ГО "Завжди вірні", Національний музей-меморіал жертв окупаційних режимів "Тюрма на Лонцького" та магазин усього українського "Наш формат" та інші. Усе це абсолютно окремі та самодостатні організації. Але натхненні однією ідеєю – глибокого патріотизму, національної гордості і свідомості, безмежної відданості і вірності Україні. Усе це зерна, посіяні борцями ОУН-УПА, плекані Конгресом Українських Націоналістів, які чимраз рясніше сходять у молодих серцях і душах і призведуть у майбутньому до формування єдиної повноцінної української нації.

Леся РУПНЯК

ГРОМАДЯНСЬКА ПОЗИЦІЯ МЕЦЕНАТА

Навіть найбільші недоброзичливці вже не можуть заперечити високого рейтингу кандидата в народні депутати від Конгресу Українських Націоналістів Андрія Лопушанського. Думку про підкуп виборців, яку ті намагалися поширити після відкриття пам'ятника Степанові Бандері в м. Турка Львівської області, місцеве населення відкинуло відразу. Адже меценатством Андрій Лопушанський займається вже тривалий час і безвідносно до виборів. Він просто і далі робить свою справу і, незалежно від успіху на виборах, збирається продовжувати її і надалі, залучаючи до цього процесу всіх, хто може і хоче прислужитися рідному краєві. Щодо політичного підкупу, який намагалися закинути йому опоненти, то Комітет виборців України відразу спростував цю думку, наголосивши, що встановлення пам'ятників Степанові Бандері є громадянською позицією кандидата, оскільки це робиться послідовно з 2005 року. Лише за останніх п'ять років збудував пам'ятник Степанові Бандері у Старому Самборі (2007), долучився до його спорудження в Самборі (2011), цього року відкрив такий пам'ятник у Сколе, а тепер – у Турці.

Між тим, мешканці Турки, яким дуже хотілося мати в своєму місті пам'ятник Степанові Бандері, задоволені роботою народного художника України, скульптора Івана Самотоса. Пам'ятник і справді дуже виразний, промовистий, легко читається навіть непідготовленими спеціально поціновувачами, а значить – доступний широкому загалу, і водночас має високу мистецьку вартість. А головне – він став не тільки окрасою гірського містечка, а й центром патріотичного виховання його мешканців, які вже тривалий час збирали кошти для спорудження пам'ятника. Однак зважаючи на високий рівень безробіття і загальну бідність населення міста, грошей не вистачало, навіть враховуючи допомогу районної ради. Пожертва Андрія Лопушанського спричинилася до того, що Бандера таки прийшов до Турки.

Урочисте відкриття пам'ятника відбулося на Покрову і було присвячене 70-річчю УПА. На святковому заході виступив кандидат у народні депутати від 125 гірського округу Андрій Лопушанський, представники місцевої влади, настоятелі церков. На святі були присутні майже тисяча місцевих мешканців та гості з сусідніх районів.

Урочистості з нагоди відкриття пам'ятника Степанові Бандері доповнив піший марш УПА.

Пам'ятник Степанові Бандері освятили священнослужителі різних конфесій Турківського деканату.

Між іншим, пан Лопушанський ще має на меті встановити йому пам'ятник у столиці, бо ідеї Степана Бандери важливі й актуальні для цілої України. До речі, ставши народним депутатом, меценат мав би значно більше можливостей втілити свій намір. Допоможімо йому так, як він допомагає нам.

Андріана САВКА
м. Турка, Львівська обл.

На світлині: пам'ятник Степанові Бандері в Турці.

ЗА ЧЕСТЬ, ЗА СЛАВУ, ЗА НАРОД

"ЗРОДИЛИСЬ МИ ВЕЛИКОЇ ГОДИНИ"

Степан СЕМЕНЮК, учасник національно-визвольних змагань, політв'язень ГУЛАГу

За потоптану честь України,
За поганьблену землю свою,
Ми йдемо, щоб підняти з руїни
Українську державу нову...

Щоб зрозуміти феномен повстання УПА, треба пізнати той час, час німецької окупації. Гітлер, захопивши Україну, поділив її територію: Галичину і Холмщину включив до т.зв Генеральної Губернії, Закарпаття віддав і приєднав до т.зв Генеральної Губернії, Північне Підляшшя прилучено до Пруссії. Закарпаття віддав Угорщині, а Поділля з Одесою – під адміністрацію Румунії. З теренів від Берестя майже до фронтової полоси утворив т. зв. "Райскомісаріат Україна" зі "столицею" в м. Рівне. Південно-Східні землі були "Югом Росії". На жаль, у нас досі нема солідного дослідження про окупаційний режим в окремих цих штучних зонах.

І у ситуації, яка склалася, треба було створити у цих різних зонах ОДНУ політичну Організацію, один Провід, одне Командування Української Повстанчої Армії, створити військо, яке було б спроможне обороняти народ від пограбування, депортацій і фізичного знищення.

Здавалося, завдання не під силу, а все ж таки було зреалізоване у тому обсязі, в якому політична ситуація і наші сили дозволяли. Іноді здавалося, що це понад людські сили. А сталося дійсністю!

Коли 14 жовтня 1942 року був наказ розпочати відкритий збройний опір нацистській окупації України, у нас вже були окремі військові відділи від Берестя на Заході і далеко на схід Полісся. Тобто – було стверджено, що наші військові відділи здатні і готові до опору окупантам і їх союзникам. І з цих окремих військових відділів, у той грізний час, було створено ВІЙСЬКО, регулярні військові частини, створено АРМІЮ. Пам'ятаймо, що УПА була зорганізована на засадах регулярної армії з усіма прерогативами і службами, на які були спроможні. Треба-бо пам'ятати, що УПА вела війну політично-військову з найсильнішою тоді армією в Європі, якою була німецька армія. То був великий виклик для України – для визвольного руху.

Перші військові відділи були властиво майже виключно із членів і симпатиків Організації. Так уже історично склалося, що хтось мусив відважитись і взяти на себе відповідальність перед народом та історією. Вони йшли першими до бою і першими гинули.

Процес організації і становлення УПА відбувався, що треба підкреслити, в постійній збройній і політичній боротьбі з німецькими окупантами та їхніми союзниками – Румунією, Мадярщиною та іншими. (Адже навіть "нейтральна" Іспанія вислала сюди добровольчу "Голубу дивізію", гуляли на нашій землі чисельні російські військові відділи на службі у Гітлера, які перейшли до історії під назвою Русской Освободітєльной Армии – РОА).

Про збройну боротьбу з німецьким окупантом і його союзниками, яку вела УПА, на загал наші історики і публіцисти промовчують. Згадаймо хоч би бої за Володимирець, Колки, Горохів, Загорів, Камінь-Коширський…

Очевидно, створенню УПА передувала велика політична праця Організації, бо треба пам'ятати, що УПА була не лише українським військом, тоді одиноким українським військом, але також уособленням української державної адміністрації. Під охороною відділів відбувались учительські і наукові конференції, під охороною УПА люди проводили жнива. Інакше кажучи, було створено адміністрацію Української підпільної держави, територія якої перевищувала територію не однієї європейської держави. Великий Збір УГВР, Українського підпільного парламенту відбувався на терені УПА.

...Відроджено діяльність Українського Червоного Хреста, який ніс поміч населенню і організував польові лікарні та курси для молодшого медичного персоналу; створено військові підстаршинські і старшинські школи.

Успішно працювала видавнича справа, виходили журнали: "До Зброї", "На Злобу Дня", "Вільна Україна", сотнями тисяч розповсюджувалися комунікати, Інформаційні листки тощо.

1943 року в Колківській підпільній друкарні з'явився посібник для початкових шкіл "Українознавство", який мав шість видань.

Для повстанців постійно велись вишколи з історії, політології і організувались культурні заходи, дозвілля.

Організовано кущові відділи самооборони населення від нагальних набігів окупаційних каральних відділів і різних грабіжницьких груп, які в роки війни виникали часто.

У 1943 році влітку німці кинули проти УПА тридцятитисячну дивізію ген. фон-де Баха, ката повсталої у 1944 році Варшави, з танками та авіацією, однак він не зміг вже розбити сили УПА.

І тут треба голосно ствердити: без підтримки населення, не можна було б створити повстанських відділів, здатних протистояти окупантам, обороняти народ роками. І німці, і совіти кинули проти УПА величезні сили провокаторів, пропагандистів, шпигунів і спеціалізовані поліцейські сили, і навіть фронтові частини.

Однак боротьба тривала, світ пізнав, що **український народ є! І бореться за відновлення своєї держави на своїй території.** Донецький шахтар, поліщук, лемко чи полтавець стали вояками Українського війська, яке боролося за Українську державу, бо то було їхнє військо, їхня держава.

Український визвольний рух, УПА, був частиною світового опору тоталітарним режимам і зробив свій внесок до перемоги над ними і захистив політичну гідність України.

Український збройний опір окупанти розбили великими військово-каральними силами, але не підкорили його. Політичний опір тривав з меншими чи більшими напругами і різними формами. Прийшли нові покоління й інші методи та засоби боротьби.

Якою політично грізною силою для окупантів в сорокових роках був український визвольний рух-УПА, відсилаю до спогадів маршала СССР А.М.Василєвського "Дєло всєй жізні", розд. "Бої за Днєпр".

Згадаймо ще один фронт боротьби з тоталітарним режимом, уже в 50-х роках. Учасники визвольного руху, повстанці, запроторені у в'язницях і лагерах СССР, продовжили боротьбу у п'ятдесятих роках XX ст. Це феномен в історії не лише Росії, а й у світовій.

Два місяці за колючими дротами вони "воювали" з найгрізнішою системою ЗЛА, яке гнітило всіх. Рушійною силою того ОПОРУ були власне українські повстанці, воїни УПА, ВОНИ знов були в строю. І там досягли політичної і моральної перемоги, захитали основи системи ГУЛАГу, що мусив признати навіть Н.С.Хрущов. А був то час, як писав учасник повстання у Варшавському гетто Марк Едельман, коли здавалося, що "перемоги не буде, але збереження людської гідності казало їм воювати", і те Василя Симоненка "щоб не сказали потомні – їх на світі не було" А однак ВОНИ перемогли, окупивши перемогу жертвами, добившись звільнення десятків тисяч приречених. Була це міжнародна солідарність, яка охоплювала всю територію ГУЛАГу СРСР. Опір в ГУЛАГу мав і політичний міжнародний вимір, був спрямований на розвал системи тоталітаризму. Їхня боротьба була боротьбою за Волю Народів і Волю Людини, а тим самим і за волю і незалежність України. (Можна віднести до збігу обставин, що якраз у тому часі 1953 року у червні застрайкували робітники Східного Берліна, їх БУНТ також був розгромлений совєтськими танками). Хвиля ОПОРУ розлилася. В 1955 році застрайкували київські студенти; прийшли шісдесятники, і наступні. Але то ВОНИ, каторжники-повстанці першими розпочали масовий ОПІР проти зла.

На жаль, питання ОПОРУ в ГУЛАГу п'ятдесятих років, досі нашими істориками не досліджене. Тільки М.Ткачук відважився створити стрічку "Загадка норильського повстання" та Л. Бондарук написала дві розвідки. (Не згадую спогадів окремих осіб, бо вони, по своїй суті, відображають погляди авторів і часто бувають не об'єктивними). А це ж ЕПОПЕЯ визвольного руху. Не дослідженим лишається досі також питання національних відділів при УПА, феномен в історії визвольних рухів. У тому воєнному тяжкому часі ми дали представникам інших народів зорганізуватись на нашій землі і разом з нами боротись проти нацизму.

Не досліджена також єврейська поезія про УПА, є така!

...Збройний ОПІР затих – тисячі учасників захоплено в неволю – заповнили тюрми в лагері, інші пішли на вимушену еміграцію. І ті і ті понесли в світ ЕТОС УПА. Вони йшли зі зброєю в руках в боротьбі з ворогами України і людства; ВОНИ йшли через нацистські кацети і табори ГУЛАГу, йшли через тайгу і тундру і прийшли до 24 серпня 1991 року, прийшли до Незалежної України, як ті, які не скорились, які все життя несли ідею "Здобудеш Українську Державу або загинеш в боротьбі за неї", які закарбували у своїй душі:

Тобі, моя Україно,
Мій перший подих;
І подих останній тобі!

Схилімо голови перед тими, які в тій ході загинули, щоб ми жили в Незалежній Українській державі. Відзначаючи 70-ту річницю У ПА, МИ, сучасники, присягнімо перед їхньою пам'яттю:

Оборонимо Україну перед зазіханнями ворогів!

...Який історичний висновок і урок мусимо зробити на сьогодні?

Перше: **Українська держава, як кожна держава, щоб могла вистояти, зберегти свою суверенність і волю нації та її процвітання, мусить мати українську армію, сучасне військо, озброєне сучасною технікою і мати певних союзників!**

Друге: **Ми** мусимо сказати народові і світові за яку Україну ми боролися і яку Україну хочемо будувати сьогодні. Тобто – донести до народу нашу державну **програму, нашу державну доктрину.**

Живімо і працюймо задля цього.

І останнє: **хай кожен з нас скаже сам перед собою, що він робить, щоб захистити суверенність і незалежність Української держави.**

У Чорткові постане пам'ятник Степанові Бандері

21 жовтня на Тернопільщині у місті Чортків буде відкрито пам'ятник Провіднику ОУН (р) Герою України Степанові Бандері. Пам'ятник було споруджено силами Чортківської районної організації Конгресу Українських Націоналістів.

Ініціаторами та організаторами зведення пам'ятника Провідникові ОУН (р) виступили голова Чортківської районної організації КУНу, нині кандидат в народні депутати по округу № 167 Іван Віват та його заступник Михайло Фойдюк.

Відкриття заплановано на 14.30.

Прес-служба КУНу

Флеш-моб у день 70-річчя УПА

14 жовтня №14 виборчого списку об'єднання патріотичних сил "Наша Україна" на Європейському майдані Києва озвучило 14 тез своєї програми "Україна на віки!"

Акція відбулася у вигляді флеш-мобу, коли молодь одночасно підняла вверх 14 плакатів, на яких містились тези, зокрема "ОУН, УПА державне визнання", "підтримка української мови", "економічний націоналізм", "власні енергоносії", "землю селянину-товаровиробнику", "свободу підприємцю" та ін.

Озвучували тези та розкривали їх суть Ольга Бігус від "Нашої України", Євген Лупаков та Володимир Манько від КУНу, Сергій Вутке та Віктор Горбач від УНП.

Слово також мали представники громадських організацій, які досі протестують проти закону "Кі-Ко" під Українським домом, та білоруський дисидент Сергій Висоцький.

Прес-служба КУНу

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9